

עין משפט
גר מצודה
ע:

י"א א מ"י פ"ב מלכות
 גירושין הלה טו סמך
 פ"ג נ טו"ש א"ר פ"מ
 קהל ט"ק פ' בהגדה:
 י"ב ב (א"ר) ט"ז (ה"ג)
 טו"ש"ס ח ט"ק ט: ח
 י"ג ד ה מ"י ט"ז פ"ג
 הלה ח ט"ז ט"ז ט
 טו"ש"ס א"ר פ"מ ח
 ח"ל:
 י"ד ו ד ח מ"י פ"ה מ"ג
 רח"ל ושמירת נפש
 הלה ב:
 טו ו י מ"י פ"ב מ"ג
 גירושין הלה טו סמך
 פ"ג נ טו"ש א"ר פ"מ
 קהל ט"ק ח

תוספות רי"ד

דקתני אין ברבריו האחרונים בלו
 ליה לנדוק פערם הרי אלו ימנז
 ישעשפה: **ובל** אמר רבי יוחנן
 וזאת השמא דמדמי ליה
 לאחזו קרדייקוס מקשי ליה ממני
 דקתמי שם אחזו קרדייקוס ואמר
 קרדייקוס גט לאשמי לא אמר כלום ואמר
 בשעתו כי שמי ואמר כתבו הרי אלו
 וכתבו וימני י"ל דהא פשיטא דכשמי
 השמא כתבו אחמי דעתא צילתא
 אלא ואלא מני לאחזו קרדייקוס אבל
 קורס שימכז וימני יתחלש ויתקלל
 ויעל שעת נחמיה נראה לו לדמות
 לאחזו קרדייקוס וקסא לרבי יוחנן
 דאמר אין כותבין ומוטבין עד שיספיק
 דקסא הרב רבי אלחנן דלמאי פריך
 לרבי יוחנן לרש לקיש נמי מיקשי
 דהא קרדייקוס טעמא דרש דכחזו
 קרדייקוס משום דקסא (ב) צדיה
 והכלה דאין סמיה צדיה מודה ר"ל
 דאין כותבין ומוטבין דמדמי ליה לשוטה
 ולספספס דלא דרשי ומי אמר רבי
 יוחנן הכי א"ש דפריך למרוייהו אי
 נמי נקט רבי יוחנן משום דקאמר
 כהניא אין כותבין:
ורמז ואמר כתבו גם ראשתי.
 כגון שאמרו לו נכתוב גם
 לאחזו וקסא ורפין כהניא ושמא אין
 לרש לנדוקו כהו כמחמיתא משום
 דאית ביה דעתא צילתא כדאמרין
 בספסוק: **התם** דקרא ציזואא
 והיא. לא ידע רבינו יחנן עד מתי
 נחב דעתא צילתא דליכא למימר
 כדנדקוהו בשעת נחמיה הגט דאם כן
 לא הוה פריך מרבי לרבי יוחנן ושמה
 שיעוד שטרפה דעתו יחב
 דעתא צילתא וגבט סביב מרע אומר
 דלרש לזכור שלא יתקלל צימחיה
 לנחמיה לנחמיה דאם נתקלל צימחיה
 לרש דאם לאו קא מוהיל אפי'
 שפעמיס שדיה מרע איני דעתו

מי שאחזו פרק שביעי גימין

מייחור הלשון דייק דהוי
 גו אי נמי דייק מדלג תנא
 מע שמתנים מיהא עד
 א אפר שפואל שחט בו

למטה למטה מן הביצים למעלה למעלה
מן הביצים וכשות שלא בזמנה תנא כשם
שקשה שלא בזמנה כך יפה בזמנה אמר
רב פפא זמנה תמוז שלא בזמנה מבית יומי
ניסן ויומי תשרי לא מעלו ולא קשו: אמר
כתבו גט לאשתי ואחוזו קורדייקוס וחזר
ואמר אל תכתבו אין דבריו האחרונים
כלום: אר"ש בן לקיש כותבין ונותנין גט
לאחלתו ר' יוחנן אמר "אין כותבין אלא
לכשישתפה מ"ט דר"ל דקתני אין בדבריו
האחרונים כלום ור' יוחנן אמר דף אין
בדבריו האחרונים כלום דלבי מתציל לא
צריך למיהדר אימלוכי ביה ולעולם אין
כותבין אלא לכשישתפה במאי קמפילגי ר"ל
מדרמי ליה לישן ור' יוחנן מדרמי ליה לשוטה
ור' יוחנן גמי לידמיה לישן ישן לא מחוסר
מעשה האי מחוסר מעשה ור"ל גמי נידמיה
לשוטה שוטה לא סמיה בידן האי סמיה
בידן⁶ כישרא סומקא אגומרי וחמרא מרקא
ומי אמר ר' יוחנן הכי⁷ והאמר רב יהודה
אמר שמואל⁸ ישחט בו⁹ שנים או רוב שנים
ורמזו ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו
ויתנו ותניא¹⁰ דראוהו מגיד או צלוב על
הצליבה ורמזו ואמר כתבו גט לאשתי הרי
אלו יכתבו ויתנו הכי השתא התם דעתא
צילותא היא וכחישותא הוא דאתחילה ביה
הכא דעתא שגישתא היא ומי אמר שמואל
הכי והאמר רב יהודה אמר שמואל ישחט
בו שנים או רוב שנים וברח מעדיין עליו
ואי ס"ד חי הוא אמאי מעדיין עליו "אמר
חי הוא וסופו למות אלא מעתה יהא גולה
על ידו אלמה תניא ישחט בו שנים או רוב

למטה מן הדיזים. כמו ברגליו ובשוקיו: למעלה מן הדיזים. ככתמים
ובצמח ובקליבותם: כדובים ודוביות: על לאלתר. ואפילו במקר חיליו
הואיל ואמר קודם לכן ולא אמרתי שזוהי הוא ואינו יכול לגרש
אֶת־מלכּוֹ בִּישׁ. ליעול רשות: הִיא מְחַסֵּר מַעֲשֵׂה. תִּרְצֵף פְּרִיָּה בְּגֶשֶׁם
סומקא אגומרי: לֹא סָמִיה בִּידָא.

אין סס רפואתו כדיתו: מנוד.
מחוקת בחמיות. לשון גורו אילנה
דעאל (ד): **לילוסא** היא, ללולא היה
ויתנו אלס שמתן סיו. מלהלואס
דבר כפיו: **שניסחא**. מרגוס של
מהמסס כלומר דעת מנובל: ומי
אמר שפואל. שחט גט שנים כותבין
גט לאשתו אלמא גט מסיס הוא:
מעידין עילוי. שמה להשיא את אשתו:
מי הוא. וגישו מחסיס אכל סופו למות
לכך מעידין עילוי לאחר זמן להשיא
את אשתו היכא דלא גזקו לה: **אלא**
מעשה. הואיל וסופו למות: יאס
גולה על ידו. השוחטו כשגוג: **פרוס**
ככלסו. ואחלסו הרוח לא מת:
הוא קירב את מיססו. על ידי
שפירסו וגמאל סלא הרגו זה את
מכל מקום סופו למות: **שיחיא דלאו**
לאו נקטיס. חזיל של שגנן המלמדו

תמיד להדריך לחשוו צהרוננו לחו
הן הן ואחיו משיב על דברי שאלתם:
שיחא. השמחמה: **בכדיוני**
ממחיתין בין הרכנה לשאלה שפה
ומחורין ושואלן לו אחזה שאלה
עממה: שיחא **דסרינוי**. לשחוח להדריך
בעין זה לעשות: הכי רשקין דין
ללא וסרין וסרין **לאו** וחד **חד**
דכי הכ שיחא לא נקטיה: **אומרים**
לו. כשדנדקן אחוה על לאו שואלן
לו אס מבקש דברים הגדולים:
ימות החמה ועכשו ימות הגדולים:
גלופקין. קוט"א בלע"ז: **וסדיני**.
אס יבסוהו בכדיני פשמן ימות
הגדולים: **דלמא קורא אחדיה**.
ימות החמה ואע"פ שמשכיב הן
על הגלופקין ולא שטנה הוא:

שנים ה"ז אינו גולה הא איתמר עלה א"ר הושעיא יחיישין שמא הרוח בלכלתו אי נמי הוא קירב את מיתתו מאי ביניהו ה"אכא ביניהו דשחמיה בביתא דשישא ופירכס אי נמי דשחמיה כברא ולא פירכס: נשתתק ואמרו לו נכתוב גט לאשתך כו': וליחוש דלמא שיחיא דלאו לאו נקטיה אי נמי שיחיא דהן הן נקטיה א"ר יוסף בר מניומי אמר רב נחמן דאמרין ליה בסירוגין וליחוש דלמא שיחיא דסירוגין נקטיה דאמרין ליה חד לאו ותרין הן ותרין לאו וחד הן דבי רבי ישמעאל תנא יאומרים לו דברים של ימות החמה בימות הגשמים ושל ימות הגשמים בימות החמה מאי ניהו אלימא⁷ גלופקרי וסדיני ליחוש דלמא קורא אחדיה א"נ חמה אחדיה אחדיה

דקשה טיפ דקס"ד גדלות חלי במת לאלתר ואם לא מת לאלתר איז גולה דס"ד דבס"י חלי ונתחד לה משמע ליה לאלתר אפי"ם שנמדד חייב אפילו לא מת לאלתר י"ם חילוק בין ידע לדרך עליה ובמודד אין שום חילוק ולית ליה השתא הא דפרד"ק בללו געוהו (מנחות דף ג:) דאזיטא דאזיטא ונקא מגלות דחייב גלות אפילו לא מת לאלתר ו"י: "חיישינן שבא יי טעמי אלב במודד לעולם חייב וזמא י"ם שום דרשא גבי גלות ומת ש"ם חילוק בין גלות למיתה ולו געוהו (גס וז טז) י' מוקי ונקא המה אשוגג דחייב גלות אפי' לא מת לאלתר מיירי בביתא שישא או דלא שפירב. מר חשיב בלבוז הרוח קירוב מיתה ויחזי מפרסום ומר חשיב פרכוס ברג שימות מחמת הוראח ולא מחמת דבר אחר י' נמי מר חשיב פרכוס מחמת רוחא משום מר חשיב בלבוז רוח מחמת רוחא משום דחייב מיתא י' נמי לא פליגי הני לישיב חלי אלא נפקותא בין הקט טעמי: (ס"ד ליל דף טו:) **בדרבין** אותו ש"ש פעמים. ס"י שלש פעמים פעמים בין הכל ובגמרא דקדמך ויחוש דלמא שחיזא דלאו לאו בקטתא י' נמי שחיזא דהן ידעו בעיק דפירשתי אלא כלומר ובחד מתן או כן אלא אי בן איז בדעתו ו"ס דל"ג י' נמי או וכן ואמריו לו נכתבו גט לאשמן אומר קן לאשמן אומר לאו י' (לחיותק אומר לאו גמלן אומר נראה אומר דפליגי בדדקא דמתני' למא לא תועיל אלא דקתיי בדקא עדיפא טיפ הכי דליכא נקטיה שיהא חתמה גדולה בין שאני טועה בין ימות המהה לימות הגאשתי אפילו עשין גששה **חוש** שבא קרירות אחרית. למא ליה לחשוב כטועה ואמזר שאני גט ונעגן אשחור חס: אלא

מסורת הש"ס

(א) לעיל פה (ב) יצמות קב:
(ג) (מוספחה רפ"ה)
(ד) ס"א גושפסקי (נפטר)
ערך נשפך גורם גושפסקי
פ"י הן (גלוספסק)
(ה) (דברים כה) (א) (א)
חוס' מחובות לג: ד"ה
למח' חוס' יצמות קב:
ד"ה אלף משה ד"ה
חיישין חוס' שטות לג:
ד"ה על פ"י (א) פ"י בן כל
פס' חומרים (א) פ"י נאשק
ואומר הן

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חיישינן. פי'
שנפשות ד' לר ע"א תוס'
ד"ה על פי עדס:

הגהות הב"ח

(6) תוש' ד"ה ומ' אומר
ומ' משום דסמיה בידן
והיכי דלון סמיה בידן
מורה: (3) ר"ה טדיקין
ומ' ללמך חומר ללא
לאשתך חומר הן
לאחותך חומר ללא
לאשתך חומר הן
לבתך:

לְעוֹי רֵשׁ"י

קוט"א [קו"ט]. מעיל.

מוסף רש"י

סומקא. כחוש (לעיל 100).
מרקא. מזוג כחוש הרבה
(100).